

TEZA:

Obwiniony radca prawny, będąc wyznaczonym pełnomocnikiem z urzędu w postępowaniu kasacyjnym, nierzetelnie i niesumienne oraz z nienależytą starannością wykonywał czynności zawodowe w ten sposób, że nie zbadał niezwłocznie akt sprawy oraz nie zawiadomił niezwłocznie pokrzywdzonej i sądu na piśmie, nie później niż w terminie dwóch tygodni od dnia zawiadomienia go o wyznaczeniu na pełnomocnika, o stwierdzeniu braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej, dołączając do zawiadomienia opinię o braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej, wskutek czego nie wywiązał się z obowiązku określonego w art. 118 § 5 kodeksu postępowania cywilnego, ani też nie wniósł skargi kasacyjnej od wyroku sądu apelacyjnego w ustawowym terminie. Należy więc uznać, że w przedmiotowej sprawie obwiniony radca prawny popełnił delikt dyscyplinarny, uzasadniający wymierzenie kary nagany.

Sygn. akt: WO - 99/22

ORZECZENIE

z dnia 11 października 2022 r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie

w składzie:

Przewodniczący: SWSD Krzysztof Górecki

Sędziowie: SWSD Joanna Pilewska

SWSD Arkadiusz Sawala/sprawozdawca/

Protokolant: Piotr Ciepiński

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Dariusza Drozdowskiego
po rozpoznaniu w dniu 11 października 2022 r. na rozprawie sprawy radcy prawnego P. W. (...)

obwinionego o czyn z art. 64 ust.1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych oraz w
związku z art. 6 oraz art. 12 ust.1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do
uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z 22 listopada 2014 r.
w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego,

orzeka:

1. uznaje radcę prawnego P. W. winnym zarzuconego mu czynu i wymierza mu karę nagany;
2. na podstawie art. 70⁶ ust. 2 ustawy o radcach prawnych zasądza od obwinionego, na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie, koszty postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w zryczałtowanej kwocie 1800,00 (słownie: jeden tysiąc osiemset) złotych.

UZASADNIENIE

Pismem, które wpłynęło 16 kwietnia 2021 r. do Okręgowej Izby Radców Prawnych, R. D. złożyła wnioski o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego wobec radcy prawnego P. W. w związku z zaniechaniem sporządzenia w terminie określonym w art. 118 § 5 k.p.c. opinii o braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 7 czerwca 2019 r. w sprawie o sygn. Akt I ACa 546/18.

Rzecznik Dyscyplinarny OIRP pismem z dnia 19 kwietnia 2019 r. przekazał skargę do Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego z uwagi na fakt, że radca prawny P. W. jest członkiem Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych.

Pismem datowanym na dzień 6 kwietnia 2021 r. (data wpływu do Biura 9 czerwca 2021 r.) radca prawny P. W. ustosunkował się do skargi pokrzywdzonej R. D. stwierdzając, że swoje obowiązki w danej sprawie wykonywał sumiennie i rzetelnie.

Po przeprowadzeniu czynności sprawdzających w przedmiotowej sprawie, Zastępca Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych postanowieniem z dnia 6 sierpnia 2021 r. (sygn.. akt GRD 10/2021) wszczął dochodzenie dotyczące naruszenia przez radcę prawnego P. W. art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, a następnie postanowieniem z dnia 15 grudnia 2021 r. postawił w/w radcy prawnemu zarzuty.

W ramach czynności przeprowadzonych w niniejszym dochodzeniu dyscyplinarnym, ZGRD poczynił następujące ustalenia. Postanowieniem z dnia 12 lipca 2019 r. Sąd Apelacyjny, na skutek wniosku powódki R. D. o ustanowienie pełnomocnika z urzędu celem wniesienia skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 7 czerwca 2019 r., sygn. Akt I ACa 546/18, ustanowił dla powódki R. D. pełnomocnika z urzędu. Okręgowa Izba Radców Prawnych pismem

z dnia 29 lipca 2019 r. poinformowała r.pr. P. W. o ustanowieniu go pełnomocnikiem z urzędu dla R. D., zgodnie z w/w postanowieniem Apelacyjnego, a nadto pouczyła go, że jako pełnomocnik z urzędu ma obowiązek niezwłocznego zbadania akt sprawy, zawiadomienia stron listem poleconym o wyznaczeniu pełnomocnika procesowego oraz o prowadzeniu sprawy z dołożeniem należytej staranności, zgodnie z Kodeksem Etyki Radcy Prawnego. Pismem z dnia 7 sierpnia 2019 r. Sąd Apelacyjny I Wydział Cywilny przesłał obwinionemu odpis wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 7 czerwca 2019 r. sygn. Akt I ACa 546/18 wraz z uzasadnieniem, które to pismo obwiniony odebrał osobiście w dniu 19 sierpnia 2019 r. Sąd Okręgowy w piśmie z dnia 6 października 2021 r. poinformował Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego, że w aktach sprawy sygn. I C 1870/17 brak pisma r.pr. P. W. o zawiadomieniu Sądu o braku podstaw do wniesienia kasacji. Natomiast z załączonej do tego pisma karty czytanych akt dołączonej do okładki akt i zawierającej dane osób zapoznających się z aktami w czytelni wynika, że w okresie od 30.07.2019 r. do 19.10.2019 r. nikt nie zapoznawał się z aktami sprawy. Sąd Apelacyjny w wiadomościach elektronicznych z dnia 15 marca 2022 r. z dnia 17 marca 2022 r. poinformował Zastępcę GRD, że r.pr. P. W. w Sądzie Apelacyjnym nie zapoznawał się z aktami sprawy I ACa 546/18, a nadto, że w/w akta sprawy nie były w ogóle przeglądane. Pokrzywdzona przekazała do akt sprawy kopię wiadomości elektronicznej z dnia 7 kwietnia 2021 r. otrzymanej od Sądu Apelacyjnego i Wydział Cywilny, z której wynika, że w sprawie o sygn. akt I ACa 546/18 nie wpłynęła opinia o braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej. Obwiniony w piśmie mylnie datowanym na dzień 6 kwietnia 2021 r. skierowanym do GRD (data wpływu 9.06.2021) wyjaśnił, że R. D. miała świadomość trudności tematu i bezprecedensowości sprawy, a nadto, że ustalił z Panią R. D., że do końca terminu na wniesienie skargi kasacyjnej będzie próbował znaleźć argumenty pozwalające wnieść skargę kasacyjną.

Po przeprowadzeniu ustaleń w przedmiotowym dochodzeniu, Zastępca Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego postanowieniem z dnia 16 marca 2022 r. (sygn. akt GRD 10/2021) zamknął dochodzenie a następnie pismem z dnia 25 kwietnia 2022 r. (sygn. akt GRD 10.2021) złożył wniosek o ukaranie radcy prawnego P. W. W powyższym wniosku o ukaranie ZGRD wskazał, że radca prawny P. W. działając jako pełnomocnik z urzędu R. D. w postępowaniu kasacyjnym w sprawie o sygn.. akt I ACa 546/18 przed Sądem Apelacyjnym I wydział Cywilny, nierzetelnie i niesumienne oraz z nienależytą starannością wykonywał czynności zawodowe w ten sposób, że nie zbadał niezwłocznie akt sprawy oraz nie zawiadomił na piśmie R. D. i Sądu Apelacyjnego niezwłocznie, nie później niż w terminie dwóch tygodni od dnia zawiadomienia go o wyznaczeniu pełnomocnikiem z urzędu o braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej od wyroku Sądu

Apelacyjnego Krakowie z dnia 7 czerwca 2019 r., wskutek czego popełnił przewinienie dyscyplinarne określone przepisami ustawy o radcach prawnych i w Kodeksie Etyki Radcy Prawnego, tj popełnił przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 6 oraz art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny zważył co następuję.

Podstawą odpowiedzialności dyscyplinarnej radcy prawnego są przepisy ustawy o radcach prawnych stosowane w związku z przepisami Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. Zgodnie z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych radca prawny podlega odpowiedzialności dyscyplinarnej za postępowanie sprzeczne z prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu bądź za naruszenie swoich obowiązków zawodowych. Na podstawie art. 74¹ pkt 1 i 2 ustawy o radcach prawnych w sprawach nieuregulowanych do postępowania dyscyplinarnego stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego oraz rozdziałów I-III Kodeksu karnego.

Obwiniony radca prawny P. W. jest członkiem Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych, zatem w niniejszej sprawie dyscyplinarnej na podstawie art. 68 ust. 2 w zw. z art. 62 ust. 2 ustawy o radcach prawnych, Wyższy Sąd Dyscyplinarny rozpatrzył ją jako sąd pierwszej instancji.

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd doszedł do przekonania, że obwiniony dopuścił się czynu sprzecznego z zasadami wykonywania zawodu radcy prawnego.

Podstawą danego rozstrzygnięcia Sądu są następujące powody.

Jak słusznie wskazał Zastępca Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego we wniosku o ukaranie z dnia 25 kwietnia 2022 r., doręczenie obwinionemu radcy prawnemu P. W. pisma Dziekana Rady OIRP wyznaczającego go pełnomocnikiem z urzędu utworzyło szereg obowiązków, jakie ciążyą na pełnomocniku z urzędu. Obowiązkiem tym było w pierwszej kolejności – stosownie do § 20 Regulaminu wykonywania zawodu radcy prawnego stanowiącego Załącznik do uchwały Nr 94/IX/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 13 czerwca 2015 r. w sprawie Regulaminu wykonywania zawodu radcy prawnego - zapoznanie się z aktami i nawiązanie kontaktu z klientką. W świetle faktu, że otwarty był termin do wniesienia skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego, obwiniony zobowiązany był do oceny, czy wniesienie takiego środka ma uzasadnione podstawy, a w przypadku odpowiedzi negatywnej - powstawała konieczność sporządzenia opinii o braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego, obwiniony zobowiązany był do oceny, czy wniesienie takiego środka ma uzasadnione podstawy, a w przypadku odpowiedzi negatywnej - powstawała konieczność

sporządzenia opinii o braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego i złożenia jej w Sądzie Apelacyjnym .

Zgodnie z art. 118 § 5 k.p.c. „Jeżeli adwokat lub radca prawny ustanowiony w związku z postępowaniem kasacyjnym lub postępowaniem ze skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, nie stwierdza podstaw do wniesienia skargi, jest obowiązany niezwłocznie zawiadomić na piśmie o tym stronę oraz sąd, nie później niż w terminie dwóch tygodni od dnia zawiadomienia go o wyznaczeniu. Do zawiadomienia adwokat lub radca prawny dołącza sporządzoną przez siebie opinię o braku podstaw do wniesienia skargi. Opinia nie jest załączana do akt sprawy i nie jest doręczana stronie przeciwnej.”

Obowiązek niezwłocznego zawiadomienia na piśmie strony oraz sądu wynika, także z § 23 ust. 3 Regulaminu. Jest to obowiązek o charakterze bezwzględny w tym sensie, że nie niweczą go np. ewentualne odmienne ustalenia z klientem. Zgodnie z § 23 ust. 5 Regulaminu w przypadku przesłania przez radcę prawnego zawiadomienia wraz z opinią ustaje obowiązek prowadzenia sprawy spoczywający na radcy prawnym jako pełnomocniku z urzędu. Natomiast niezłożenie zawiadomienia o braku podstawy do wniesienia skargi kasacyjnej nie powoduje ustania obowiązku prowadzenia sprawy.

Ze zgromadzonego materiału dowodowego, jednoznacznie wynika, że obwiniony naruszył obowiązki zapoznania się z aktami sprawy o sygn. akt I ACa 546/18, zawiadomienia Sądu Apelacyjnego i pokrzywdzonej R. D. o braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej oraz obowiązek dalszego prowadzenia sprawy, w tym wniesienia skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego. Tym samym naruszył art. 6 oraz art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do Uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych w Warszawie z dnia 22 listopada 2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. Zgodnie z art. 6 KERP radca prawny, mając na uwadze treść roty ślubowania określonej w ustawie o radcach prawnych, obowiązany jest wykonywać czynności zawodowe rzetelnie i uczciwie, zgodnie z prawem, zasadami etyki zawodowej oraz dobrym obyczajami. Natomiast zgodnie z art. 12 ust. 1 KERP radca prawny zobowiązany jest wykonywać czynności zawodowe sumiennie oraz z należyłą starannością uwzględniającą profesjonalny charakter działania.

Treść art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych - wskazuje, że radcowie prawni i aplikanci radcowscy podlegają odpowiedzialności dyscyplinarnej za postępowanie sprzeczne z prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu bądź za naruszenie swych

obowiązków zawodowych.

W ocenie Sądu Zastępcą Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego właściwie ocenił przedmiotową sprawę i w pełni zasadnie złożył wnioski o ukaranie obwinionego.

Dowody wskazane w przez pokrzywdzoną R. i D. w skardze oraz w toku niniejszego dochodzenia dyscyplinarnego a także złożone przez nią w dniu 8 marca 2022 r. zeznania są całościowo spójne i potwierdzają zasadność stwierdzenia, że obwiniony nie dopełnił w przedmiotowej sprawie obowiązków pełnomocnika z urzędu, co właściwie wykazał Zastępca Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego w prowadzonym dochodzeniu i wniosku o ukaranie.

Należy też wskazać, że obwiniony radca prawny P. W. prawidłowo wezwany, nie stawił się w dniu 15 grudnia 2021 r. w Biurze Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego, a nadto nie usprawiedliwił swojej nieobecności. W przedmiotowym postępowaniu dyscyplinarnym obwiniony jedynie złożył jedno pismo do Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego (z datą wpływu 09.06.2021), w którym ustosunkował się do skargi R. D., natomiast w dalszym toku prowadzonego dochodzenia obwiniony nie podjął żadnych czynności.

Kluczowym dowodami w danej sprawie są : pismo otrzymane od Sądu Okręgowego z dnia 6 października 2021 r. oraz e-mail do Sądu Apelacyjnego z dnia 15 marca 2022 r. , z których jednoznacznie wynika, że obwiniony jako pełnomocnik z urzędu R. D. nie zapoznał się z aktami sprawy oraz nie złożył pisma o braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej.

Powyższe informacje przekazane od sądów są zbieżne z informacjami i dowodami wskazanymi przez Pokrzywdzoną R. D.

Natomiast w świetle powyższych dowodów przekazanych przez sądy powszechne, wyjaśnienia obwinionego zawarte w piśmie złożonym do Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego należy uznać za niewiarygodne i sprzeczne ze stanem faktycznym sprawy.

Poczynione przez rzecznika dyscyplinarnego oraz sąd ustalenia a także znajdujące się w aktach sprawy dowody - w ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego w pełni potwierdzają zasadność zarzutów jakie zostały przedstawione obwinionemu - tj. że będąc wyznaczonym pełnomocnikiem z urzędu R. D. w postępowaniu kasacyjnym w sprawie z powództwa R. D. przeciwko S. D. sygn. akt I ACa 546/18 przed Sądem Apelacyjnym , zgodnie z pismem Dziekana Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych z dnia 29 lipca 2019 r., odebrany osobiście w dniu 30 lipca 2019 r., w okresie od 30 lipca 2019 r. do 19 października 2019 r., nierzetelnie i niesumienne oraz z

nienależytą starannością wykonywał czynności zawodowe w ten sposób, że nie zbadał niezwłocznie akt sprawy sygn. akt I ACa 546/18 oraz nie zawiadomił na piśmie pokrzywdzonej i SA niezwłocznie, nie później niż w terminie dwóch tygodni od dnia zawiadomienia go o wyznaczeniu, tj. nie później niż w dniu 13 sierpnia 2019 r., o stwierdzeniu braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej, dołączając do zawiadomienia opinię o braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej, dołączając do zawiadomienia opinię o braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 7 czerwca 2019 r., wskutek czego nie wywiązał się z obowiązku określonego art. 118 § 5 zdanie pierwsze i drugie Kodeksu postępowania cywilnego, ani też nie wniósł skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w ustawowym terminie. Należy zatem uznać, że w przedmiotowej sprawie obwiniony działał na szkodę R. D., tj. popełnił przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 6 i art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

W kwestii wymiaru kary, sąd podzielił stanowisko Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego i uznał karę nagany za adekwatną w przedmiotowej sprawie.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 70⁶ ustawy o radcach prawnych. Z danego przepisu wynika, że w razie ukarania koszt postępowania ponosi obwiniony, co miało zastosowanie w niniejszej sprawie.